

Matka je vaším nejdůležitějším Bohem

→ *Promluva Satja Sái Báby z 6. května 2004* ←

*Když se člověk vynoří z lůna své matky,
nemá kolem krku žádný náhrdelník, ani perlový či zlatý,
natož pak s topasy, rubíny nebo jinými drahými kameny.
Přesto existuje jedna šňůra, nesoucí neporušenou spojnici
důsledků dobrých a špatných skutků minulých životů.
Brahmá, tvůrce, navléká následky minulých činů člověka
v těžký náhrdelník a v okamžiku zrození
mu jej zavěšuje kolem krku.*

(báseň v telugu)

Vtělení lásky!

Každý jedinec má na tomto světě čtyři učitele. Vědy prohlašují: *Mátrdévó bhava*, *pitrdévó bhava*, *áčárjadévó bhava*, *atithidévó bhava*, což znamená: matka, otec, učitel a host mají být považováni za Boha. Z nich je prvním a nejpřednějším *guruem* matka. V matčině učení je vícero skrytých významů. Pravý žák je ten, kdo úzkostlivě dodržuje matčiny pokyny. Matka se může zdát někým běžným, jako je kdokoli jiný, ale když se zahloubáte do jejího učení, zjistíte, že ona je velkým učitelem. Ti však, kteří nejsou na duchovní cestě, mohou toto vše brát na lehkou váhu.

Jednou se matka Íšvarámma vracela od řeky Čitrávátí s nádobou plnou vody. S ní šla s velkými obtížemi jedna stará žena, neschopná nést tíži nádoby, naplněné vodou. Íšvarámma se dotázala: „Matko! Máte potíže nést nádobu plnou vody?“ Stará paní se potila, jak nedokázala držet krok a odpověděla: „Ano, matko! Nedokážu nést nádobu na tak velkou vzdálenost. Nemám však žádné děti, aby mi pomohly v práci. Musím nosit tuto nádobu plnou vody každý den.“ Slova plná utrpení se vtiskla Íšvarámmě do mysli. Poté, co prošla kus cesty, uviděla malého chlapce, nesoucího v jedné ruce tabulku na psaní a tužku

a kolem krku zavěšený těžký vak knih. Nemohl skoro jít, ale pokračoval na cestě do školy v Bukkapatnam. Íšvarámma se chlapce zeptala: „Můj drahý synu! Nač máš tuto tabulku a tužku? Proč neseš tak těžký náklad knih?“ Chlapec odpověděl: „Matko, nesu tyto knihy proto, abych si mohl poznamenávat všechno, co mne učitelé učí.“ I tuto příhodu si Íšvarámma uložila do mysli. Když ušla další část cesty, potkala slabou ženu, jdoucí směrem na Bukkapatnam a nesoucí na ramenou své malé dítě. Íšvarámma se opět zeptala: „Vypadáš zesláble a křehce, neschopná dítě nést. Proč musíš jít tak daleko, až do Bukkapatnam?“ Žena odpověděla: „Matko! Co jiného mohu dělat? V této odlehlé vesnici není lékař, který by dal mému dítěti nějaký lék. Má rýmu a horečku. Musím je vzít do nemocnice.“ I tato příhoda se otiskla Íšvarámmě do mysli.

V zapadlé vesnici poblíž Kalkaty žila matka s malým dítětem. Po narození syna otec zemřel. Matka taktak vychovávala dítě s nuzným příjmem, který vydělávala příležitostnými pracemi. V domě nebyla ani lampa, aby mohl chlapec po večerech studovat. Sedával proto pod pouličními lampami a učil se. Tak s velkými obtížemi pokračoval ve studiu a získal velmi dobrou kvalifikaci. Tento malý chlapec vyrostl v proslulého Íšvaračandru Vidjáságara.

Jednou probíhal v Kalkatě trh. Íšvaračandrova matka se vypravovala na trh také a oblékla si své obnošené sárí. Pozorovala svůj žalostný stav. Vidjáságar nemohl snést pohled na svoji matku, která jde v obnošeném sárí, zatímco každý šel na trh v nákladném oděvu. Zeptal se: „Matko! Proč jdeš na trh v obnošeném oděvu?“ Matka odpověděla: „Můj drahý synu. Jsem šťastná s tím, co mám. Neměj starosti, prosím. Pokračuj ve studiích a pozvedni se v životě.“

Několik let po této příhodě dokončil Vidjáságar studia. Zajistil si dobrou práci se slušným platem. Z prvního platu přinesl své matce několik kvalitních sárí. Nato mu matka řekla: „S těmito drahými šaty nebudu doopravdy šťastná. Pro mne bude dostatečné, jestliže pomůžeš v naší vesnici chudým a alespoň trochu ulevíš jejich utrpení.“ Dále vyjádřila, že má tři přání. Vidjáságar padl okamžitě k jejím nohám a prosil: „Matko, mou povinností je tvá přání splnit. V odpovědnosti syna je splnění matčiných přání, jeho povinností je učinit ji šťastnou. Řekni mi, prosím, jaká přání to jsou.“

Matka odpověděla: „Můj milý synu. V naší vesnici je více chudých, nevzdělaných a nemocných lidí. Kdo uleví jejich utrpení? Budu skutečně šťastná, teprve až jejich nesnáze odstraníš. Děti z této vesnice musí chodit dlouhé vzdálenosti a docházet na studia do sousedních vesnic. Jejich žalostné podmínky mě skutečně dojímají. Musí podstupovat kvůli vzdělávání tolik obtíží? Chci, abys postavil v této vesnici malou školu, aby děti mohly pohodlně studovat zde.“ Vidjáságar postavil ve vesnici podle jejího přání školu a ona byla šťastná.

Jindy našel Vidjáságar svoji matku, jak sedí v zamyšlení a ptal se jí po příčině. Odpověděla mu: „Můj milý synu! Lidé v naší vesnici velice trpí nedostatkem pitné vody. Musí nosit vodu pěšky z velké dálky. Studna v naší vesnici je úplně vyschlá. Jak mají staré ženy, jako jsem já, nosit vodu z takové dálky? Kdybys mohl zařídit vykopání studny v naší vesnici, bylo by to pro ně velké dobrodiní. Toto je mé druhé přání.“ Vidjáságar ji ujistil: „Matko! Já tvoje přání určitě vyplním. Pokusím se problém pitné vody v naší vesnici vyřešit.“ Na počátku vyvrtal ve vesnici dvě či tři studny, ale nebyly moc k užitku. Vrtané studny mohly dávat vodu jen během období dešťů. Během léta vysychaly, neposkytly ani kapku vody. Proto mu matka poradila, aby našel trvalé řešení problému. Nato Vidjáságar dojednal vykopání velké studny a problém nedostatku vody trvale vyřešil. Matka byla šťastná.

Po nějaké době byl Vidjáságar v zaměstnání povýšen. Plat mu narostl také. Přišel za svou matkou a zeptal se jí: „Matko, co je tvým třetím přáním?“ Odvětila: „Milý synu, postavil jsi školu. Zajistil jsi vesničanům pitnou vodu. Matky v naší vesnici jsou však nucené brát své děti, když onemocní, do sousední vesnice na léčení. Nedokážu se dívat na jejich nesnáze. Budu proto šťastná, zařídíš-li v naší vsi postavení malé nemocnice.“ Podle matčina přání zajistil Vidjáságar ve vesnici postavení nemocnice. Tak naplnil během času všechna přání své matky.

Postupně dosáhl ve své profesi díky dobrému chování vysokého postavení. Jeho plat také vzrostl úměrně výši postavení. Přesto byl i nadále skromný a uctivý a tak si získával dobrou pověst. Jednoho dne ho zavolala jeho matka a varovala ho: „Můj milý synu! Jsem šťastná, že jsi dosáhl v životě velmi vysokého postavení. Nezačni však být domýšlivý.“ U některých lidí:

*Nadměrné bohatství dává vyrůst egu,
které dál dláždí cestu mnoha špatným vlastnostem.
Když vás bohatství opustí, ego mizí také
a následkem toho se rozplynou i špatné vlastnosti.*

(báseň v telugu)

Toto však nebyl případ Vidjáságara. Ten rozvíjel spolu se vzděláním pokoru. Získal si proslulost jako dobrý řečník. Kolem něj se scházely velké davy vzdělaných lidí, aby poslouchaly jeho proslovy. Jednou se konalo shromáždění v sousedním městě a Vidjáságar tam měl promlouvat. Vypravil se do toho města vlakem. Ve stejném oddělení s ním cestoval úředník ICS. Úředník jel do toho města, aby si poslechl Vidjáságarovu řeč. Slyšel však jen jeho jméno, ale nikdy

předtím ho neviděl. Jakmile vystoupil z vlaku, začal volat: „Kuli, kuli!“ (nosič). Když to Vidjáságar uviděl, zeptal se ho, jaké má úředník zavazadlo. Ten odvětil, že jen malý kufřík. Nato se ho Vidjáságar zeptal: „Je nezbytné brát si na nošení takového malého kufříku kuliho? Ponesu vám jej. Kam ale jdete?“ Úředník odpověděl: „Slyšel jsem, že zde bude mít proslov velký učenec a řečník jménem Íšvaračandra Vidjáságar. Jedu si ho poslechnout.“

Vidjáságar vzal nato zavazadlo do ruky a vykročil s úředníkem. Oba pak dosáhli místa Vidjáságarovy přednášky. Tam podal Vidjáságar kufřík úředníkovi. Úředník si kufřík vzal a ptal se, kolik peněz má Vidjáságarovi za nesení zaplatit. Vidjáságar nabídku zdvořile odmítl slovy: „Pane! Dal jste mi příležitost vám posloužit. Nic jiného nechci.“ A tiše odešel. Úředník si pomyslel, že Vidjáságar je potrhlý, postoupil dál a posadil se do publika. Organizátoři čekali na příchod Íšvaračandy Vidjáságara s květinovým věncem. Za několik minut přišel Vidjáságar, oděný do velice prostého oděvu. Organizátoři ho vřele přivítali a štědře ozdobili.

Úředník, pozorující uvítací ceremonii, si ke svému naprostému ohromení uvědomil, že osoba, která mu nesla z nádraží zavazadlo, nebyl nikdo jiný než Íšvaračandra Vidjáságar osobně. Začal se stydět. V hloubi srdce nabídl uctivě této velké osobnosti své pozdravení. Poté začal Vidjáságar svůj projev. Vysvětlil, že pokora je nejpřednější vlastností vzdělaného člověka. Vysvětlil, že pýcha a domýšlivost jsou výsledkem nadměrného bohatství a důsledkem toho pak taková osoba ztrácí základní vlastnosti lidské přirozenosti. Po skončení programu vyhledal úředník Vidjáságara a upřímně se mu za svoji chybu omluvil. Přiznal mu: „Pane, vaše řeč mi zcela otevřela oči. Choval jsem se domýšlivě, neboť jsem byl pyšný, že mám vysoké vzdělání. Prosím, odpusťte mi.“

Časem Vidjáságarova pověst učence a řečníka velice vzrostla. Dále pokračoval ve službě lidem. Zajistil studium mnoha chudým dětem. Postaral se o pitnou vodu pro několik vesnic, kde dosud nebyla. Jeho matka se cítila velmi šťastná, že syn vykonává pro chudé a potřebné takovou velkou službu. Modlila se k Bohu, aby takovými ušlechtilými dětmi byla požehnaná každá matka.

Podobně vykonal podle přání své matky množství společensky prospěšných prací i Satja Sái v Puttaparti – jako bylo vystavění obytných domů pro chudé, vzdělávání pro jejich děti, zajištění pitné vody ve vesnicích a tak dále. To, co matka tehdy vyslovila, byla malá přání. V průběhu času však nabyla podobu obrovských projektů a tvořila dějiny. Matka Íšvarámma byla velice šťastná z veliké služby, kterou Svámí poskytl vesničanům. S uspokojením jednou řekla: „Můj milý synu! Postavil jsi domy pro chudé, vyřešil jsi problém pitné vody pro vesničany, zajistil jsi elektřinu vesnicím, nořícím se v temnotu.

Nejenom to, postavil jsi také školu a nemocnici. Splnil jsi všechna má přání.“ Cítila veliké štěstí, že její syn přijal a vykonal takové velké úkoly. Říkávala ženám, shromažďujícím se kolem ní: „Požádala jsem Svámího, aby postavil ve vsi Puttaparti malou školu. On však v tomto místě založil velkou vzdělávací instituci.“ Tak se pokorná matčina přání sama nakonec proměnila v obrovské projekty, poskytující lidstvu nesmírný prospěch.

To, co země dnes potřebuje, jsou děti řídicí se učením svých matek. Učení matek se někdy jeví jako velice prosté a nevýznamné, ale během času může poskytovat velikou radost. Íšvarámmina přání byla velice prostá! Chtěla, aby pitnou vodu měla k dispozici vesnička Puttaparti. Svámí však zajistil pitnou vodu celé oblasti Anantapur. Chtěla po mně, abych postavil malou školu. Satja Sái však postavil velké budovy a založil velké vzdělávací instituce. Vesničané tehdy trpěli nedostatkem základních zdravotních zařízení. Matka Íšvarámma mne tedy požádala o postavení malé nemocnice. Svámí ale postavil ohromné chrámy zdraví – Sathya Sai Super Speciality Hospitals – jeden v Puttaparti a druhý v Bengalúru. Tak malá matčina přání měla za následek založení institucí světové úrovně.

Vtělení lásky!

Nemusíte nikoho následovat. Stačí, budete-li se zabývat činnostmi, které učiní radost vaší matce. Jestliže vaše matka je šťastná a spokojená, přinese vám to velké požehnání. Ochotně a upřímně se řiďte jejími požadavky. Toto je dnes zapotřebí. Poslouchejte svou matku a budete dostávat její lásku. Pak se bude celý svět vyvíjet. Nepotřebujete se zabývat jinou záslužnou činností. Zasvěťte celý svůj život k uspokojení své matky. Satja Sáiho věhlas se rozšířil široko daleko jen proto, že naplnil přání své matky.

Satja Sái postavil velké nemocnice a zajistil každému zcela zdarma nákladné lékařské ošetření – od nejchudšího z chudých až k nejbohatšímu. Nikde na světě neexistují na poli lékařských služeb instituce, které by se daly srovnat se Satja Sái Institutem vyšších lékařských věd. V této nemocnici jsou léky, operace i jídlo zcela zdarma. Nikdo nechápe, jak jsme schopní zajišťovat všechny tyto věci zdarma za dnešních scénářů s raketovými náklady. Lidé si však naneštěstí nejsou schopni uvědomit velkou hodnotu služby, kterou naše nemocnice poskytují. Mnohé nemocnice dnes inzerují svá zařízení pomocí elektronických médií, lákají lidi a olupují je o jejich těžce vydělané peníze a dokonce je z nedbalosti nechávají umřít. To není správné.

Chudým lidem by mělo být dáváno jídlo, bezplatné vzdělávání, zdarma voda a léky. Nemůže být větší služba než poskytování těchto věcí zdarma. Přeji si,

aby se do takových služeb zapojovali všichni studenti – bývalí i současní. Od studentů nevybíráme ani haléř poplatků. Vzdělávací instituce Satja Sáí poskytují vzdělání zcela zdarma. Na jiných ústavech musí lidé utrácet na získání vzdělání velké částky. Naši studenti nemusí za vzdělání utratit nic. Poskytují zcela bezplatné vzdělávání na všech stupních všem studentům, přicházejícím sem s velkou láskou a nadějí. Ve skutečnosti jsou veškeré naše služby poskytované s láskyplnou péčí a bezplatně.

Sikhský student, který před chvílí hovořil, se pokoušel jak nejlépe mohl o získání vyššího vzdělání. Nemohl však pokračovat ve studiu vzhledem k nedostatku finančních prostředků. Přijal proto zaměstnání za skrovnou mzdu. Později se dostal na naši fakultu a dosáhl titulu MBA. Nyní se podílí na službě v hostelu, jako výraz díky Svámímu. Je vícero studentů jako je on, kteří se zabývají aktivitami služby ve Svámího institucích. Chlapec, který hovořil po něm, pochází z Dillí. On si také dělal velké naděje na vyšší vzdělání, ale neměl prostředky. Přihlásil se na náš Institut a dosáhl stupně MBA s vyznamenáním. To vše zdarma. Od té doby zůstává zde ve službě Svámímu. Rozhodl se, že zasvětil svůj život ústavu, který vychovává takové chlapce.

Tak všichni studenti institucí Satja Sáí pěstují velkorysost a ducha služby. Všichni naši studenti jsou velkorysí. Nenaleznete zde úzkoprsé studenty. Jsou naplněni láskou a chovají se k sobě jako bratři. Mojí snahou je vychovávat takové ideální chlapce a dívky. Je mým přáním, aby všichni naši studenti mohli s radostí vykonávat bezplatné aktivity služby společnosti v duchu lásky a obětování.

Mnozí z našich studentů pracují na dobře placených místech ve velkých městech, jako je Dillí a Ágra. Vrcholové firmy v Indii dokonce vyhledávají jejich služby a nabízejí jim velmi dobře placená místa. Naši studenti, kteří na takových místech pracují, se zabývají i aktivitami služby, jako je poskytování bezplatného školného chudým studentům. Kdekoliv jsou, vykonávají různé služby v duchu obětování a velkorysosti. Vzdělání není pouhou knižní znalostí. Skutečné kvality vzdělaného člověka spočívají v rozvoji velkorysosti, duchu oběti, podílení se ochotně o své zdroje s bližními ve společnosti a pomoci druhým ke štěstí. Je více takových studentů v Prašánti Nilajam, šťastných a spokojených s výkonem služby pro společnost. Mým hlavním cílem je příprava takových hochů a dívek. Dávám jim vše, co potřebují. Je-li to třeba, posílám je za vyšším vzděláním i do zahraničí.

Doktor Padmanabhan, který zde sedí, je vám všem možná znám. Stal se lékařem ve velice mladém věku a chtěl si zařídit zde v Bengalúru malou kliniku. Zavolał jsem mu a řekl: „Doktore, musíš v medicíně získat vyšší akademickou hodnost.

Neměl by ses zastavovat ve svém vzdělání na současném stupni. Tvoje rodinné poměry nemusejí být příznivé pro získání vyššího vzdělání, ale já jsem s tebou. Zajistím ti je.“ Jednoho dne jsem ho zavolał na večeři a později jsem ho poslal do Vídně na další vzdělávání v medicíně. Odejel do ciziny a získal ty nejvyšší hodnosti. Po návratu koná dnes vynikající službu v Brindávanu. Nezaměřuje se na peníze. Věhlas, který získal ve Svámího službách je vše, co ho zajímá. Může být většího bohatství, než je dobrá pověst? Slouží chudým. I když podstoupil operaci srdce, pokračuje ve službě chudým pacientům. Svámí ho zformoval v laskavého, milujícího a nesobeckého člověka se svatým srdcem a vybídl ho ke službě mnoha lidem.

Naši studenti jsou přes vysoké vzdělání velmi nenároční a nemají ego. Postupně přijímají místa v našich vzdělávacích institucích. Péče o takové ušlechtilé duše je mým pevným odhodláním.

Toto tělo může mít teď i v budoucnu nějaké drobné obtíže. Ty mne však neobtěžují. Jsou lidskému tělu přirozené. Minulý rok jeden chlapec zdobil dveře barevnými vlaječkami a stál na železném stojanu. V tu chvíli jsem otevřel dveře a vyšel z pokoje. Jakmile mne spatřil, znervózněl a ze stojanu spadl. Při pádu se stojan převrátil a padl na mne. Tehdy se mi zlomila kyčel. Tak se to stalo. Není to vinou nějaké minulé karmy. Svého zranění jsem si však nevšímal.

Včera, když jsem vešel do svého pokoje, jsem náhodně chytil podpěru cihlového výstupku na zdi. Cihla se však uvolnila a spadla na podlahu. Já jsem upadl také a tvrdě dopadl na zápěstí. Byla to nehoda. Musel jsem však vykonat svoji povinnost, ať se děje, co se děje. Jistě, nehody se dějí pro předchozí karmu, ale tato není takového druhu. Toto je díky mé chybě, která byla bezděčná. Takové příhody se mohou tu a tam stát, ale mne nemůže postihnout žádná nemoc. Pokračuji v práci bez ohledu na takové příhody.

Je zde sedm chlapců. Všichni mají postgraduální studium. Chtějí zůstat se Svámím trvale, vykonávat službu zde. Pečuji o ně. Řekl jsem jim: „Mé milé děti! Musíte ve svém vzdělání pokročit. Neměli byste v tom záviset na svých rodičích. Postarám se o všechny vaše potřeby. Dobře studujte a postupujte s dobrými výsledky. Dávejte příklad druhým.“ Proto jsem vše zařídil k jejich vyššímu studiu. Vždy druhým pomáhám a nikomu nezpůsobuji nesnáze.

Pokud jde o mne nikdy nebudu postižen žádnou nemocí. Někaké drobné příhody se ale stát mohou. Já však budu pokračovat ve své práci nedbaje na takové okolnosti. Včera, když jsem upadl, nastal velký hluk a všichni přítomní se obávali, že se stala nějaká velká nehoda. Mysleli si: „Co se to Svámímu

stalo? Až do nedávna nemohl dobře chodit vzhledem ke zlomenině kyčle. Nyní utrpěl zranění na ruce. Jaké neštěstí nás to postihlo!“ Utišil jsem je však s tím, že se nic vážného nestalo a není třeba se obávat. Oddaní nyní zorganizovali toto shromáždění, na které jsem přišel. Neupustím od vykonávání svých povinností, ať se s tímto tělem děje cokoli. Proto jsem souhlasil, že sem přijdu. Oblékl jsem se, studenti připravili šál přes mé roucho, abych neměl žádné nepohodlí s ovázanou rukou. Doktoři mi přesto radili, abych se nepohyboval. Měli pravdu. Já jsem ale přes rady lékaře záměrně sešel s pomocí dvou chlapců dolů, protože své chlapce velice miluji a oni stejně milují mne. Stále mne doprovázejí a starají se o mne. (Na Svámího pokyn několik hochů vstalo. Svámí je ukázal publiku a pokračoval:)

Tito chlapci přicházejí ze vzdálených míst, jako je Dillí a další města a studují zde v Brindávanu a Prašánti Nilajam. Zůstávají se mnou a konají pro mne velkou službu. Tento problém není něco, co se dá léčit léky. Jejich láska sama funguje pro mne jako mocný lék. Jejich láska mne ochraňuje rozličnými způsoby. (Opět ukázal na studenta . . .) Tento hoch je doktorem filozofie. Všichni jsou velmi vzdělaní. Přesto chtějí zůstat a sloužit Svámímu. Ve Svámího rezidenci je jich více. Například Satjadžit a další mě neustále doprovázejí jako stíny a starají se o mne. Tito hoši jsou mým jediným jměním.

Někteří lidé se mne ptají: „Svámí! Jaká je hodnota tvého majetku? Kde se nachází?“ Odvětil jsem jim: „Moji milí! Nemohu říci, že hodnota mého majetku je tolik a tolik. Mým jměním jsou mí studenti. To nelze odhadnout ve smyslu peněz. Jakákoli částka v popisu lásky mých chlapců bude nedostatečná.“ Bez tohoto jmění nemohu zůstat ani jeden den. Oni také nemohou žít bez láskyplné Svámího péče.

Tito hoši dávají svou službou velký příklad světu. Jen *séva* (nesobecká a láskyplná služba) dává vzdělanému člověku velkou hodnotu. Nemohu vyčíst množství služby, kterou tak láskyplně poskytují. Nikdo nemůže přiměřeně ocenit a vyjádřit slovy laskavou povahu našich studentů. Nikdo nemůže pochopit jejich velkorysost. Navenek vypadají jako jiní studenti. Každý z nich je však velice vzdělaný s dvojnásobnou postgraduální hodností. Tito hoši mohou poskytnout světu velkou službu. Slouží mi rozmanitými způsoby.

Šravanam (poslouchání), *kírtanam* (zpěv), *Višnusmaranam* (rozjímání o Višnuovi), *padasévanam* (služba Jeho lotosovým nohám), *vandanam* (pozdavení), *arčanam* (uctívání), *dásjam* (služba), *snéham* (přátelství), *átmanivédanam* (sebeodevzdání) je devět cest oddanosti. Tito chlapci vyjadřují naprostou a bezpodmínečnou lásku ke mně těmito devíti cestami oddanosti, popsanými výše.

Lékaři mi radili, abych zůstal na lůžku. Přesto jsem se rozhodl, že splním svůj závazek ke svým oddaným. Jelikož chlapci znali mé pevné rozhodnutí, sešili šál přes moje roucho a dovedli mne dolů. Tato služba se může jevit jako malá a nevýznamná. Když však zkoumáte celou záležitost hlouběji, pochopíte, že je velice těžké, získat tuto možnost ke službě Svámímu takovým způsobem. Jen díky jejich láskyplné péči mohu sejít dolů bez nepohodlí, abych s vámi mohl hovořit. Je to skutečně možné v mém současném stavu? Ve skutečnosti je to jejich čistá láska, která mne sem přivedla.

Tito chlapci mají dobrý charakter spolu s dobrým vzděláním. Služba, kterou vykonávají zde na základní a střední škole nebo v jiných institutech v Puttaparti, je nepopsatelná. I malí chlapci v těchto institucích se dobře chovají. Dnes před vámi stojím proto, abych vylíčil dobré vlastnosti svých studentů, jinak jsem neměl úmysl promluvu dávat. Studenti dělají ve společnosti na můj pokyn velikou službu. Nabádám všechny nové uchazeče, kteří nastoupí letos do Institutu, aby rozvíjeli ušlechtilé vlastnosti, byli zdraví, šťastní a pokorní jako jsou tito hoši a prokazovali společnosti dobrou službu. Končím svoji promluvu s požehnáním vám všem.

U příležitosti Dne Íšvarámmy, v Brindávanu dne 6. května 2004